

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕСІВ ЕКОНОМІЧНОГО І СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

Прав Юрій Григорович,

*к.е.н., доц., докторант кафедри публічного адміністрування,
Навчально-науковий інститут міжнародних відносин та соціальних наук
ПАТ "Вищий навчальний заклад "Міжрегіональна академія управління персоналом",
м. Київ*

ORCID 0000-0003-0701-9479

УДК 351

doi: 10.34213/tp.19.04.13

НАУКОВО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ СУТНОСТІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-БУДІВЕЛЬНИМ КОМПЛЕКСОМ РЕГІОНУ

Розглянуто науково-методологічні підходи до визначення сутності державного управління інвестиційно-будівельним комплексом регіону. Проведено аналіз тих, що існують, та запропоновано авторське бачення сутності понять "інвестиції", "інвестиційний комплекс", "інвестиційно-будівельна діяльність", "інвестиційно-будівельна сфера", "інвестиційно-будівельний комплекс", "державне управління регіональним інвестиційно-будівельним комплексом". Визначено, що діяльність інвестиційно-будівельного комплексу можна визначити такими основними напрямками: проєктування інвестиційних проєктів; виробництво будівельних матеріалів і конструкцій; здійснення будівництва об'єктів, споруд та потужностей; формування інженерної інфраструктури; фінансування реалізації інвестиційних проєктів; забезпечення інвестиційних проєктів земельними ділянками для будівельних майданчиків.

Ключові слова: інвестиційно-будівельний комплекс, державне управління, інвестиційно-будівельна діяльність, регіональний інвестиційно-будівельний комплекс, державне управління інвестиційно-будівельним комплексом.

Постановка проблеми. Будівельна галузь може розглядатися як така, що інтегрує в собі різноманітні види діяльності галузевого та міжгалузевого характеру та є ключовою в інвестиційній сфері, оскільки безпосередньо пов'язана зі створенням основи матеріального виробництва у формі будівель, споруд, енергетичних і транспортних магістралей, систем комунікацій та ін. У всіх цих видах діяльності пріоритетним є не стільки створення конкретного економічного блага, скільки організація інвестиційно-будівельного процесу.

В управлінні інвестиційними процесами в регіоні існує низка проблем, зумовлених практичною відсутністю концепції та механізму регіонального впливу на інвестиційну сферу, недостатньою готовністю регіональних органів управління до регулювання інвестиційного процесу у зв'язку з нерозвиненістю інформаційного забезпечення, діагностики та низьким рівнем оцінювальної бази подібного втручання в господарську середу; втратою в ході економічних реформ організаційно-управлінських структур міжгалузевого розвитку регіональної економіки на прогресивній технологічній основі.

Таким чином, удосконалення державних механізмів управління інвестиційно-будівельним комплексом регіону неможливо без досліджень теоретико-методологічних основ та сутності інвестицій, інвестиційно-будівельної діяльності та державного управління регіональним інвестиційно-будівельним комплексом, виявлення факторів, що впливають на інвестиційно-будівельний процес та ін.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано розв'язання цієї проблеми. Вагомий внесок у розв'язання проблем управління інвестиційно-будівельним комплексом, пов'язаних із ринковою конкуренцією в цій сфері здійснили А. Асаул, Н. Асаул, А. Алексеев, А. Лобанов [1], Є. Вилгін [2–4], Л. Григор'єва [5], О. Дарушин [6], М. Дмитриев, Б. Щуров, С. Кошечкин [7], О. Ковалевська [10], Я. Жаліло, Я. Базилук, Я. Белінська [11], А. Ткаченко, Є. Плаксина [13] та ін.

Разом із тим у сучасних умовах поняття інвестиційно-будівельного комплексу більш відповідає змісту економічних відносин у досліджуваній галузі, ніж поняття управління інвестиційним комплексом. Саме інвестиційно-будівельний комплекс повинен стати об'єктом регуляторного впливу держави.

Мета статті полягає в уточненні науково-методологічних підходів до визначення сутності державного управління інвестиційно-будівельного комплексу регіону, його категорійно-понятійного аналізу.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Методологічні дослідження щодо поняття інвестиційно-будівельного комплексу є достатньо поширеними, проте слід зазначити, що в наукових дослідженнях його практично не визначають.

У літературі 1980-х – 1990-х рр. під будівельним комплексом розуміли сукупність будівельних організацій, а також підприємства промисловості будівельних матеріалів та інфраструктури.

За визначенням Л. Григор'єва, “будівельний комплекс являє собою сукупність галузей, виробництв і організацій, що характеризуються тісними установленими економічними, організаційними, технічними та технологічними зв'язками в одержанні кінцевого результату – забезпеченні виробництва основних фондів господарства. Саме кінцевий результат організаційно поєднує будівельні організації та виробництва, а також організації інших галузей в єдине ціле” [5].

Ринкові відносини визначають значне розширення кола учасників будівельної діяльності й ґрунтуються на розвитку конкуренції між ними за використання ресурсів. На перше місце висуваються інвестиції як основний компонент і фінансове джерело будівельної діяльності. У цих умовах будівельна діяльність трансформується в інвестиційно-будівельну, що відображує взаємодію між суб'єктами, що задовольняють власні інтереси на основі участі в різних інвестиційних програмах і проектах [10].

За визначенням О. Ковалевської, інвестиційно-будівельною діяльністю можна назвати “практичну (фінансову, організаційну, виробничу, економічну тощо) діяльність держави, юридичних і фізичних осіб по нагромадженню й одержанню фінансових ресурсів для інвестицій в основний капітал і їх ефективному використанню. Кількість побудованих і введених експлуатацію основних фондів (будинків, споруджень, об'єктів) визначається можливостями інвесторів” [10].

Інвестиційно-будівельна діяльність здійснюється в певній сфері, де і відбувається використання інвестицій. До цієї сфери включається:

- інноваційна сфера діяльності, у якій реалізується науково-технічна продукція та інтелектуальний потенціал;
- сфера капітального будівництва, у якій здійснюється вкладення інвестицій в основні та оборотні фонди. Це найбільша сфера, де об'єднується робота замовників (як інвесторів), підрядників, організацій із виробництва проектно-кошторисної документації, постачальників обладнання та інших учасників цієї сфери діяльності;
- сфера обігу фінансового капіталу;
- сфера реалізації майнових прав суб'єктів інвестиційно-будівельної діяльності.

Кінцевий продукт інвестиційно-будівельної діяльності являє собою складні, як правило, наукомісткі об'єкти виробничого і невиробничого призначення, що є спільним результатом власне будівельної діяльності та різноманітних передінвестиційних досліджень, науково-дослідних і дослідно-конструкторських розробок, проектування, введення в дію і освоєння побудованих потужностей.

Основною метою державного регулювання інвестиційно-будівельної діяльності є створення сприятливого інвестиційного клімату в країні та в її регіонах для всіх суб'єктів господарювання для реалізації економічної та соціальної державної та регіональної політики на кожний певний період [3, с. 38].

Як свідчить економічна література, практично рівноцінно вживаються поняття “інвестиційно-будівельна сфера” і “інвестиційно-будівельний комплекс”. Існує низка думок щодо складу і структури інвестиційно-будівельної сфери, а також суті цього поняття.

Зокрема, О. Дарушин сутність регіональної інвестиційно-будівельної сфери визначає як “самодостатню, самоідентифіковану, саморозвинену, життєзабезпечуючу підсистему соціально-економічної системи регіону, яка характеризується ефективною взаємодією суб'єктів та інститутів у інвестиційно-будівельному процесі в територіально локалізованих одиницях соціально-економічної системи держави, магістральною метою якої є забезпечення сталого розвитку соціально-економічної системи регіону, яка нерозривно взаємодіє з усіма регіональними підсистемами й стимулює їх прогресивний розвиток й розширене відтворення ВРП” [6].

В якості суб'єктів інвестиційно-будівельної сфери виділяються:

- інвестори (забудовники, замовники) в особі держави, приватних підприємств і підприємств інших форм власності, громадян, іноземних фірм і громадян, які вкладають інвестиції в створення або підтримання в робочому стані основного капіталу;
- підприємства будівельного комплексу, які здійснюють основні етапи реалізації інвестиційних проектів (проектування, виготовлення основних будівельних матеріалів, конструкцій виробів; зведення будівель та споруд);
- установи центрального і комерційних банків, які проводять взаєморозрахунки між усіма учасниками інвестиційного процесу;
- підприємства більшості галузей, які постачають матеріали, товари і послуги для учасників інвестиційного проекту;
- посередницькі та інформаційні фірми.

На думку автора, інвестиційно-будівельна сфера – це відкрита система, що взаємодіє із середовищем. Основні передумови успішної діяльності даної сфери економіки знаходяться не тільки всередині, а й у зовнішньому середовищі, тобто залежать від зовнішньоекономічних, соціальних та інших відносин у суспільстві. Інвестиційно-будівельну сферу слід розглядати як певну систему, що складається з низки підсистем (передпроектна, проектна, виробнича (будівельна), комплектацій, експлуатаційна, посередницька, фінансова, планова, результуюча).

Аналіз здійснюваних у будівництві видів діяльності та оцінка ролі їх в інвестиційному процесі дозволяють виділити поняття “інвестиційно-будівельний комплекс”, що включає в себе сукупність виробничих і невиробничих галузей (включно з управлінням), які забезпечують здійснення інвестиційної діяльності у формі капітальних вкладень, а також житлове будівництво.

Слід зазначити, що інвестиційно-будівельний комплекс – це нове явище, що спочатку виникло на практиці, а потім уже стало об’єктом наукового дослідження. Інвестиційно-будівельний комплекс є складною багаторівневою системою, що складається з низки взаємопов’язаних економічних підсистем, що володіють певною незалежністю і самостійністю у виборі оптимального режиму свого функціонування, що не може не відбитися на поведінці системи в цілому.

Таким чином, інвестиційно-будівельний комплекс пропонується визначати як сукупність будівельних організацій різного масштабу діяльності і форм власності, органів державного і регіонального (територіального) регулювання будівництва, органів експертизи інвестиційно-будівельних проектів, будівельні підприємства, що забезпечують відтворення матеріально-технічної бази і виробництво комплектуючих для будівельних організацій.

Інвестиційна сфера, як говорилося вище, включає в себе:

1. Сферу будівництва.
2. Інноваційну сферу.
3. Сферу обігу фінансового капіталу.
4. Сферу реалізації майнових прав.

Будівництво є основою інвестиційної сфери, що забезпечує сааме існування і функціонування інших її елементів.

Інвестиційно-будівельний комплекс об’єднує в собі:

1. Галузі інвестиційного машинобудування.
2. Промисловість будівельних матеріалів і конструкцій.
3. Проектні та підрядні організації.
4. Постачальників устаткування і будівельних матеріалів.
5. Підприємства виробничої і соціально-побутової інфраструктури, які обслуговують учасників інвестиційно-будівельної діяльності.
6. Інвестиційні інститути, що акумулюють кошти інституційних і приватних інвесторів та направляють їх на фінансування інвестиційних проектів.
7. Держава, яка регламентує умови проведення інвестиційної та будівельної діяльності.

Подібно всій системі суспільних взаємозв’язків, відносини, що складаються в інвестиційно-будівельному комплексі, знаходяться у процесі трансформації.

Діяльність інвестиційно-будівельного комплексу можна визначити такими основними напрямками:

- проектування інвестиційних проєктів;
- виробництво будівельних матеріалів і конструкцій;
- здійснення будівництва об'єктів, споруд та потужностей;
- формування інженерної інфраструктури;
- фінансування реалізації інвестиційних проєктів;
- забезпечення інвестиційних проєктів земельними ділянками для будівельних майданчиків.

Колективом авторів [1, с. 137] інвестиційно-будівний комплекс розглядається як “сукупність суб'єктів господарської діяльності, інститутів, залучених до процесів інвестування, будівництва, експлуатації та вжитку об'єкта нерухомості, пов'язаних єдиними технологічними або економічними ризиками”.

Більш коректним вважає визначення інвестиційно-будівельного комплексу колектив авторів [11, с. 25] як “сукупності галузей, виробництв і організацій, що характеризуються тісними стійкими економічними, організаційними, технічними й технологічними зв'язками в одержанні кінцевого результату – забезпеченні виробництва основних фондів народного господарства”.

За визначенням О. Ковалевської, інвестиційно-будівельний комплекс слід розглядати як “сукупність економічно, організаційно й технологічно пов'язаних між собою господарюючих суб'єктів, спільна діяльність яких спрямована на запровадження в дію основних фондів виробничого або (і) невиробничого призначення й задоволення власних економічних інтересів у рамках реалізації інвестиційного проєкту” [10].

Низка дослідників інвестиційно-будівельний комплекс розглядає як сукупність фінансово-кредитних установ, підрядних і спеціалізованих будівельних організацій і підприємств промисловості будівельних матеріалів, конструкцій і виробів, механізації й транспорту, дослідницьких, проєктних і науководослідних організацій, навчальних закладів, будівельних бірж, будинків, інжинірингових, консалтингових, управлінських та інших фірм і організацій, що спеціалізуються на виконанні робіт і послуг у сфері будівництва. До складу інвестиційно-будівельного комплексу включаються й органи управління й регулювання (державні, регіональні), а також галузеві й суспільні об'єднання (союзи, консорціуми, асоціації тощо) [2; 9; 13].

За визначенням колективу авторів [7], інвестиційно-будівельний комплекс – це сукупність галузей, підприємств і виробництв, пов'язаних між собою економічними відносинами для вирішення завдань проектування й реалізації інвестиційних проєктів і програм.

Вивчення економічних відносин, що об'єднуються поняттям інвестиційно-будівельний комплекс, показує, що це утворення має цілу низку особливостей, які надають йому роль основи збалансованого і динамічного розвитку в умовах перехідної економіки.

В умовах перехідної економіки інвестиційно-будівельний комплекс має такі особливості, які роблять його ринкове перетворення швидшим, ніж в інших секторах економіки.

Таким чином, інвестиційно-будівельний комплекс ми розглядаємо як нове, специфічне ринкове утворення, у якому домінують не галузеві вертикальні, а горизонтальні зв'язки інвесторів. Саме будівництво за змістом є процесом безперервної інвестиційної діяльності власників капіталу протягом життєвого циклу тих будівель і споруд, у створення яких цей капітал було вкладемо, та об'єднує ресурсний і витратний підхід до інвестицій, конкретизуючи

й обмежуючи напрями використання інвестицій. Інвестиційно-будівельний комплекс треба розглядати як сферу відтворення основного капіталу, що включає в себе діяльність фондотворчих галузей господарства.

Сутність регіонального управління інвестиційно-будівельним комплексом полягає в цілеспрямованій зміні складу і змісту його частин, наявних пропорцій і зв'язків між ними для підвищення ефективності його функціонування, поліпшення на цій основі якості життя населення. Наслідком змін у складі та змісті частин будівельного комплексу виступають зміни сформованих пропорцій між компонентами, що утворюють його.

Таким чином, регіональний інвестиційно-будівельний комплекс являє собою певним чином організовану територіальну сукупність будівельних виробництв і результатів їхньої господарської діяльності з регіонально-галузевим управлінням.

На погляд Є. Вилгіна, доцільно розглядати склад регіонального інвестиційно-будівельного комплексу у вигляді п'яти блоків (ланок):

1. Інвестиційного, що забезпечує будівництво інвестиційними ресурсами.
2. Будівельного – сукупності будівельних, монтажних, ремонтних організацій, що забезпечують кінцевий результат функціонування всього комплексу.
3. Промислового, що становить сукупність галузей промисловості будівельних матеріалів, деталей і конструкцій та інших галузей промисловості, що поставляють для будівництва предмети й знаряддя праці, а також галузей виробничої інфраструктури (підприємства механізації й транспорту, зв'язку, матеріально-технічного постачання та ін.).
4. Науково-проектного – сукупності проектних, наукових, дослідно-конструкторських, дослідних та інших організацій, що забезпечують нормальне функціонування комплексу.

5. Інституціонального, що включає галузеві органи управління й регулювання інвестиційно-будівельного комплексу, а також різні об'єднання самих учасників комплексу (союзи, консорціуми, асоціації й ін.) [4, с. 80].

Головною особливістю інвестиційно-будівельного комплексу регіону Є. Вилгін визначає “її здатності за рахунок саморозвитку (визначається на основі критеріїв: забезпеченість дохідними джерелами), життєзабезпечення (використання ресурсів регіону та людського потенціалу для підтримки безпеки і цілісності регіону, задоволення життєвих потреб населення), самоідентифікації (безперервний моніторинг характеристик, що змінюються під впливом трансформаційних умов і обставин), самодостатності (економічна самостійність) і здатності створювати продукт, який є основою соціально-економічного розвитку регіону в цілому” [2, с. 55].

Він також зазначає, що “під державним управлінням регіональним інвестиційно-будівельним комплексом розуміється вид діяльності держави, що полягає у здійсненні нею управлінського, тобто організуючого впливу на сукупність галузей, виробництв й організацій, що характеризуються тісними стійкими зв'язками” [4, с. 80].

Таким чином, можна запропонувати таке визначення поняття “державне управління регіональним інвестиційно-будівельним комплексом”: це процес управління всіма аспектами інвестиційної діяльності на рівнях держави, законодавчими та регламентними методами; на регіональному рівні управління інвестиційними програмами і проектами та управління інвестиційною діяльністю окремого господарського суб'єкта.

Висновки з цього дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. Визначено, що вдосконалення державних механізмів управління інвестиційно-будівельним комплексом регіону неможливе без досліджень теоретико-методологічних основ та сутності інвестицій, інвестиційно-будівельної діяльності та державного управління регіональним інвестиційно-будівельним комплексом, виявлення факторів, що впливають на інвестиційно-будівельний процес.

Інвестиційно-будівельну сферу пропонується розглядати як певну систему, що складається з низки підсистем (передпроектна, проектна, виробнича (будівельна), комплектацій, експлуатаційна, посередницька, фінансова, плавна, результуюча).

Поняття “інвестиційно-будівельний комплекс” розглядається та визначається як сукупність будівельних організацій різного масштабу діяльності і форм власності, органів державного і регіонального (територіального) регулювання будівництва, органів експертизи інвестиційно-будівельних проектів, будівельних підприємств, що забезпечують відтворення матеріально-технічної бази і виробництво комплектуючих для будівельних організацій.

Сутність регіонального управління інвестиційно-будівельним комплексом є певним чином організована територіальна сукупність будівельних виробництв і результатів їхньої господарської діяльності з регіонально-галузевим управлінням та полягає в цілеспрямованій зміні складу і змісту його частин, пропорцій і зв'язків між ними для підвищення ефективності його функціонування, поліпшення на цій основі якості життя населення.

Нарешті, державне управління регіональним інвестиційно-будівельним комплексом пропонується визначити як процес управління всіма аспектами інвестиційної діяльності на рівнях держави, законодавчими та регламентними методами; на регіональному рівні управління інвестиційними програмами і проектами та управління інвестиційною діяльністю окремого господарського суб'єкта.

Список використаних джерел

1. До питання про дефініцію інвестиційно-будівельного комплексу / Асаул А. Н., Асаул Н. А., Алексеев А. А., Лобанов А. В. *Економіка строительства и городского хозяйства*. 2009. Т. 5, № 3. С. 131–139.
2. Вилгін Є. А. Інституційне середовище інвестиційно-будівельного комплексу регіону. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 5. С. 53–56.
3. Вилгін Є. А. Реформування інвестиційно-будівельного комплексу регіону. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 6. С. 37–40.
4. Вилгін Є. А. Роль держави в регіональному управлінні інвестиційно-будівельною галуззю. *Наукові розвідки з державного та муніципального управління*. 2014. № 2. С. 76–81.
5. Григор'єва Л. В. Оцінка потенціалу будівельних підприємств як аналітичне забезпечення інвестування. *Ефективна економіка*. 2012. № 9. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2012_9_6.
6. Дарушин О. В. Удосконалення механізмів організації й управління інвестиційно-будівельною сферою регіону : автореф. дис. ...к.е.н. Одеса, 2018. 25 с.
7. Дмитриев М. Н., Щуров Б. В., Кошечкин С. А. Стратегия и тактика развития инвестиционно-строительного комплекса : монография. Н. Новгород : Изд-во ННГАСУ, 2009. 183 с.
8. Закон України “Про інвестиційну діяльність”. *ВВР України*. 1991. № 47. Ст. 646.
9. Кейнс Дж. М. *Общая теория занятости, процента и денег*. М. : Прогресс, 1978.
10. Ковалевська О. П. Методичні основи формування стратегії розвитку інвестиційно-будівельного комплексу. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvamu_upravl_2011_4_15.
11. Жаліло Я. А., Базилюк Я. Б., Белінська Я. В. Конкурентоспроможність економіки України в умовах глобалізації / за ред. Я. А. Жаліло. Київ : ШСД, 2005. 388 с.

12. Смит А. Исследование о природе и причинах богатства народов. М. : Наука, 1962.
13. Ткаченко А. М., Плаксина Е. М. Державне регулювання інвестиційної діяльності в Україні. *Економіка і регіон*. 2014. № 2. С. 7–12.

References

1. Asaul, A.N., Asaul, A.N., Alekseev, A.A., Lobanov, A.V. (2009). Do pytannia pro definitysiyu investytsijno-budivelnoho kompleksu. *Ekonomyka stroytelstva y horodskoho khoz'jajstva*, vol. 5, no. 3, 131–139.
2. Vylhin, Ye.A. (2018). Instytutysijne seredovysche investyjno-budivelnoho kompleksu rehionu. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, no. 5, 53–56.
3. Vylhin, Ye.A. (2018). Reformuvannia investytsijno-budivelnoho kompleksu rehionu. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, no. 6, 37–40.
4. Vylhin, Ye.A. (2014). Rol derzhavy v rehionalnomu upravlinni investytsijno-budivelnoiu haluzzyu. *Naukovi rozvidky z derzhavnoho ta munitsypalnoho upravlinnia*, no 2, 76–81.
5. Hryhorieva, L.V. (2012). Otsinka potentsialu budivelnykh pidprijemstv iak analitychne zabezpechennia investuvannia. *Efektivna ekonomika*, 9. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2012_9_6.
6. Darushyn, O.V. (2018). Udoskonalennia mekhanizmiv orhanizatsii upravlinnia investytsijno-budivelnoiu sferoiu rehionu: *Extended abstract of candidate's thesis*. Odesa.
7. Dmytryev, M.N., Schurov B.V., Koshechkyn S.A. (2009). Stratehiya y taktyka rozvytyia ynvestytsionno-stroytelnoho kompleksa. N. Novhorod: Yzd-vo NNHASU.
8. Zakon Ukrainy "Pro investytsijnu diialnist" (1991). *VVR Ukrainy*, no. 47, st. 646.
9. Kejns, Dzh.M. (1978). Obschaia teoriya zaniatosty, protsenta y deneh. Moscow: Prohress.
10. Kovalevska, O.P. Metodychni osnovy formuvannia stratehii rozvytku investytsijno-budivelnoho kompleksu. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvamu_upravl_2011_4_15.
11. Zhalilo, Ya.A., Bazyl'uk, Ya.B., Belinska, Ya.V. (2005). Konkurentospromozhnist ekonomiky Ukrainy v umovakh hlobalizatsii / Ya.A. Zhalilo (Ed.). Kyiv: ShSD.
12. Smyt, A. (1962). Yssledovanye o pryrode y prychnakh bohatstva narodov. Moskva: Nauka.
13. Tkachenko, A.M., Plaksina, Ye.M. (2014). Derzhavne rehuliuвання investytsijnoi diialnosti v Ukraini. *Економіка і регіон*, 2, 7–12.

Prav Yu. G., PhD in Economics, Associate Professor, Doctoral Candidate of Public Administration Department, Educational-Scientific Institute of International Relations and Social Sciences, Higher Educational Institution "Interregional Academy of Personnel Management" Private JSC, Kyiv
ORCID 0000-0003-0701-9479

SCIENTIFIC AND METHODOLOGICAL APPROACHES TO IDENTIFYING THE CORE ESSENCE OF PUBLIC ADMINISTRATION OF A REGIONAL INVESTMENT AND CONSTRUCTION COMPLEX

Construction industry can be regarded as integrating various activity types of sectoral and cross-sectoral nature and is a key industry in the investment field as it is directly linked to setting up a basis of material production in the form of buildings, works, power and transport mains, communication systems, etc. In all these activities, the priority lies with not so much creating a specific economic benefit as arranging an investment and construction process.

Administration of investment processes in the region encounters a string of problems caused by factual absence of a concept and mechanism of regional influence on the investment field, insufficient readiness of regional governing agencies to regulate the investment process due to underdeveloped informational support and diagnostics and a low level of the evaluation basis of such interference with the economic sector, as well as losing the organizational and administrative structures of cross-sectoral development of the economy on a progressive technological basis in the course of economic reforms.

Thus, improving public mechanisms of administering the investment and construction complex in a region is impossible without researching the theoretical and methodological bases and core of investments, investment and construction activities and public administration of a regional investment and construction complex, identifying the factors affecting the investment and construction process, etc.

A sizable contribution in solving the issues of administering the investment and construction complex, which are linked to market competition in this field, has been made by A. Asaul, N. Asaul, A. Alekseyev, A. Lobanov, Ye. Vylhin, L. Hryhoryeva, O. Darushyn, M. Dmytryyev, B. Shchurov, S. Koshechkin, O. Kovalevska, Ya. Zhalilo, Ya. Bazyluk, Ya. Belinska, A. Tkachenko, Ye. Plaksina, et al. Besides, in modern-day circumstances, the concept of investment and construction complex corresponds more to the contents of economic relations in the sector being studied than the concept of administering the investment complex. It is the investment and construction complex that should be object of the state's regulating influence. Article's purpose is to specify scientific and methodological approaches to identifying the core essence of public administration of the investment and construction complex in a region and its categorical and conceptual analysis. The article reviews scientific and methodological approaches to identifying the core essence of public administration of the investment and construction complex in a region. The author analyzes the existing concepts and suggests his view of the essence of the following: "investments," "investment complex," "investment and construction activities," "investment and construction field," "investment and construction complex," "public administration of the regional investment and construction complex." It is determined that activities of the investment and construction complex can be characterized by the following basic directions: design of investment projects; production of building materials and structures; construction of facilities, works, and capacities; formation of utility infrastructure; funding of investment project implementation; providing the investment projects with land lots for construction sites. It is ascertained that improving public mechanisms of administering the investment and construction complex in a region is impossible without researches into theoretical and methodological grounds and core of investments, investment and construction activities, and identifying the factors affecting the investment and construction process. The essence of regional administration of the investment and construction complex is a specifically organized territorial combination of construction operations and results of their economic operations with regional and sectoral administration and consists in deliberate alteration of contents and essence of its parts, existing proportions, and relations between them in order to enhance its performance and improve quality of the population's life on these grounds. And eventually, it is proposed to identify public administration of the regional investment and construction complex as a process of managing all aspects of investment operations at the state level with legislative and regulative methods; at the regional level of administering investment programs and projects; and managing the investment activities of an individual economic operator.

Key words: investment and construction complex, public administration, investment and construction activities, regional investment and construction complex, public administration of the investment and construction complex.

Надійшла до редколегії 20.11.2019 р.